

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1993
FORFATTER:	Tove Jørgensen, Ole Jørgensen
TITEL:	En velgørende anstalt – om Kolding Børneasyl.
KORT RESUME:	Senere Børnehaven i Søgade 1868 – 1954.

En velgørende anstalt – om Kolding Børneasyl

Af Tove og Ole Jørgensen

Børnehaven i Søgade er Koldings ældste. Det kan man ikke mere se, men i dette efterår har man fejret dens 125 års jubilæum. For en børnehave må det siges at være en høj alder. Fra begyndelsen og helt op til 1950erne hed børnehaven da også Kolding Børneasyl og lå i Markdanersgade. Her blev en bygning opført til formålet i 1868 og højtideligt indviet den 22. oktober.

Af Kolding Avis dagen efter fremgår det, at indvielsestalen blev holdt af »Velgjørenhedsforeningen«s formand, pastor H. Schultz Gad, at der derefter blev udtalt »Fortrøstning til, at ret Mange ville betænke denne velgørende Anstalt med milde Gaver til den gode Sags fremme« og at asylmoderen som afslutning sang en salme med de små.

Ånden var tydeligvis en anden, end vi kender fra nutidens børnehaver. Asylvirksomheden var en del af borgerskabets velgørelse mod byens fattige. Den var også opdragelse i gode sæder. Og en indsats vendt mod et omsiggribende betleri. Men det var ikke hver mands ret at sende sine småbørn derhen. Og heller ikke hver mands lyst. Man gjorde det af nød. En vis skam har der været forbundet med ikke selv at kunne tage vare på sine børn. Det var som at modtage almisser iøvrigt.

Men der var brug for initiativet i 1866. Mange var virkelig fattige. Byen havde måttet bære sine byrder under den nys overståede krig

med bl.a. indkvartering af tyske tropper. Ikke mindst om vinteren var det svært for mange at få midler til brændsel og brød. I aviserne begynder de tillokkende annoncer om emigrationsrejser til Amerika at dukke op.

I 1866 stiftes Understøttelsesforeningen i Kolding. Det er den, der starter asylet. Dens første udadvendte virke er at indrykke følgende annonce i Kolding Avis den 22. januar 1867:

»Understøttelsesforeningen i Kolding af 1866 har gennem den valgte Bestyrelse begyndt sin Virksomhed, og da man saavidt muligt ønsker at afhjælpe øjeblikkelig Trang, anmodes herved de Trængende om at melde sig hos Bestyrelsens Medlemmer, hvis Navne alt ere offentliggjorte. Et Asyl vil blive aabnet, saasnart et dertil passende Lokale kan erholdes.

Kolding d. 21de Januar 1867

H. S. Gad

Bestyrelsens Formand«

Allerede »under 28. Januar« uddelte bestyrelsen de første legatportioner til trængende. De blev givet i rede penge, i alt 178 Rdl. til 65 personer: 8 portioner á 5 Rdl., 24 portioner á 3 Rdl. og 33 portioner á 2 Rdl. Men siden uddeltes hjælpen også ofte i naturalier. I vintermånederne kunne man i præstegården hente tør, der var indkøbt til uddeling. Mange andre end

daglejer Michael Jensen ved Slotssøen fik tildelt »to Marksbrød om Ugen og en Kande skummet Mælk daglig«. Snart tog man også uddeling af middagsportioner på programmet – ved »særdeles trængende Omstændigheder«. Men det var kun den »øjeblikkelige« trang, man tog sig af. Viste trangen sig at være permanent, blev hjælpen efter en vis periode trukket tilbage, og de trængende henvist til den offentlige fattigforsorg.

Men her er det nu ellers kun asyllets sag, der videre skal forfølges blandt Understøttelsesforeningens flere andre sager.

Lokalet, man eftersøgte i annoncen den 22. januar, blev hurtigt fundet. For 6 Rdl. om måneden lejede man sig ind i baghuset hos købmand og sæbesyder Utzon i Vestergade, i første omgang for 3 måneder. Foreningen skulle selv iværksætte og finansiere den nødvendige istandsættelse og indretning: man måtte anskaffe et bord og 4 stole, man måtte for en Rdl. leje en kakkellovn, og man måtte i gården etablere den nødvendige latrin.

Til pladsen som asyllets bestyrerinde antog man på prøve jomfru Alvine Høyem til en løn af 100 Rdl. årligt. Desuden skulle en kone gå til håndc nogle timer hver dag, gøre rent, hente brænde og deslige. Allerede fra april forhøjede man jomfru Høyems løn til 150 Rdl., da den først aftalte »maatte ansees for at være utilbørlig lille«. Til sammenligning var i 1870 en almindelig daglejerløn på 200 Rdl. Bestyrelsesmedlem købmand Warburg havde en årlig indtægt på ca. 4000 Rdl.

Jomfru Høyem udførte lang og tro tjeneste ved asylet. Hun bestred sit job igennem 30 år. Var lønnen end stadig beskednen, steg den trods

alt gennem årene i takt med den generelle prisstigning. Hendes personlighed er ikke beskrevet i bestyrelsens mere nøgterne optegnelser. Man aner dog hist og her mellem linjerne et menneske med hjerte for de uskyldige små i samfundets underste lag, som var givet i hendes varetægt. Før hun tog sin afsked i 1897, skrev hun ifølge avisen følgende lille vers i sin sidste protokol. Det røber dog – om ikke andet – træk af hendes og asyllets selvforståelse:

Asylet ligger i Lindenes Ly,
der samles fattige Børn fra By.
Der læses, skrives og synges,
de mindste på Skødet gynges.
Hvad fik de, at bære den tunge Vægt,
der er lagt på fattiges Skuldre:
Et venligt Ord og et Fadervor!

Det var helt præcis den 12. februar 1867, asylet åbnedes i det lejede lokale. Starten gik med 8 børn, men allerede ugen efter var der yderligere 5, og i slutningen af marts måtte man anskaffe endnu et bord med bænk og yderligere sætte medhjælperinden Hedevig Hvidblom på fast løn. Nu var der i asylet indmeldt de 20 børn, man fra begyndelsen havde sigtet mod og fundet lokalet egnet til. Men børnetallet blev ved med at stige, så det blev hurtigt klart, at de midlertidige lokaler måtte erstattes af andre.

Som nævnt var det pastor H. Schultz Gad, der var Understøttelsesforeningens formand. Han figurerer ikke på Sct. Nicolai Kirkes præstetavler, men har formentlig været privat ansat af sin far, der udover at bestride hvervet som byens sognepræst også var provst og desuden en ældre mand. Både han og den residerende kappellan Andersen var dog også medlemmer af

Theatret i Kolding.

Søndag den 8de Decbr. og Mandag
den 9de Decbr. d. A., hver Aften Kl. 7¹/₂,
opføres af Dilettanter til Fordel for

Understøttelsesforeningen

„**Fr. Bolmer i Sorø**“

og

„**Misforstaaelse paa Misforstaaelse**“.

Begge Dage vil tillige en Kvartet af
Strygeminstrumenter og Pianoforte afspilte.

Annonce i Kolding Avis 5. december 1878.

bestyrelsen, der iøvrigt bestod af en god del af byens bedre borgerskab. Ud over de tre nævnte gejstlige valgtes til den første bestyrelse følgende 15 herrer: snedkermester Schou (senior), apoteker Friis, stadshauptmand Borch (regnskabsfører), hospitalsforstander Jørgensen, garver S. Daugaard, snedkermester N. Jørgensen, læge Rosenstand, boghandler Estrup, købmand H. R. Hansen, købmand Jac. Warburg, distriktslæge Bloch, overauditør Monrad, barber Hellerung, købmand H. W. Meyer og kancelliråd Kralund.

Ifølge bestyrelsens vedtægter skulle der dog også være damer med i bestyrelsen. De skulle ikke vælges af generalforsamlingen – fra starten var de heller ikke med til møderne – men skulle »indbydes« af de 18 valgte herrer til at tage del i arbejdet. At kønsrollemønstret var et andet

end vort fremgår af protokollens opremsning af de kvindelige bestyrelsesmedlemmer: kammerjunker Billes kone, kancelliråd Dahls kone, købmand Dyrings kone, frk. Louise Eiler, bager Graus kone, købmand Grønlunds kone, boghandler Iversens kone, købmand Ostervalds kone, frk. Augusta Petersen og professor Winstrups kone.

Den store bestyrelse på de 18 herrer og 10 damer blev dog siden mindre. Men fra starten lagde man energisk ud med fast møde hver anden tirsdag kl. 17. Allerede i det første forår ned-sattes aktiviteten dog til et månedligt møde. Fraværsprocenten var også betydelig. Men man fordelte også i nogen grad arbejdet imellem sig: byen blev delt op i 8 distrikter med hver sine tilknyttede bestyrelsesmedlemmer som ansvarlige. Også asylet fik i 1886 sine specielt tilknyttede bestyrelsesmedlemmer. Den typiske arbejdsfordeling var den, at herrerne tog sig af økonomien og det materielle som indskrivning af børnene og tilsyn med bygninger og inventar. Damerne fik så lov til at tage sig af det mere besværlige, men dog væsentlige: det levende liv i asylet. Visse ting har ikke forandret sig så meget!

Men man måtte altså finde større lokaler til asylet. Det var overauditør Monrad, der iøvrigt på det tidspunkt også var Koldings borgmester, der allerede i april 1867 på et bestyrelsesmøde kunne oplyse, at der var udsigt til, at foreningen gratis kunne erhverve sig byggegrund til et asyl i Slotsgaden (nu Markdanersgade), hvor en grund, der hørte under slottet, lå ubenyttet hen. I juli besluttede man sig efter en mindre diskussion om grundens størrelse – den var lidt lille, når der skulle være legeplads til børnene – til

til at ansøge ministeriet om tilladelse til at opføre en asylbygning på det omtalte sted. Tilladelsen får man den 15. oktober, hvor Indenrigsministeriet meddeler »Understøttelsesforeningen Dispositionsret over det attraaede Grundstykke for 50 Aar mod en aarlig Afgift af 1 Rdl. til Staatskassen«. Temmelig præcist et år efter blev den nye bygning så taget i brug.

Man nedsatte et udvalg til at tage sig af byggesagen og vedtog som det første »at lade Lister ombære til Byens Indvaanere, paa hvilke man kunde tegne sig for Bidrag til Opførelsen af et Asyl«, så den nødvendige byggefond kunne dannes.

De første tegninger kom på bordet i maj måned 1868 og var et forslag udført af bygningsinspektør, professor Winstrup. Det fandt man dog for dyrt. Overslagsprisen var 4000 Rdl. Efter at have indhentet to alternative forslag – fra henholdsvis tømrermester Mazanti og murermester Gynther – besluttede man sig dog for en skrabet udgave af Winstrups forslag. Et »forsamlingsværelse for Damerne ovenpaa« skulle således udgå af planen, ligesom loftshøjden udmærket kunne sænkes til $5\frac{1}{4}$ alen i stedet for de planlagte 6 alen. Med disse ændringer blev projektet billigjort, og da det i forhold til de andre forslag »af Skjønhedshensyn var langt at foretrække«, endte man her. Prisen for den færdige bygning blev 3573 Rdl., 1 Mark og 3 Skilling. Men så havde købmand Meyer også stillet alle stenene til rådighed til indkøbspris – 100.000 stk. gule sten fra Flensburg.

Sideløbende med arbejdet med byggeplanerne bærer asyllets protokol vidnesbyrd om den virksomhed, der er i gang og er ved at danne sig sin form. Der bevilges et månedligt

bidrag på 8 mark til indkøb af arbejdsmateriale til børnene. Der bevilges de nødvendige penge til »en lille Festlighed for Børnene i Asylet i Pintsen« – det var damekomiteens forslag. Der blev også arrangeret fest i julen, »ved hvilken der skulle uddeles mindre Gaver til Børnene (nyttige Gjenstande)«. Her blev det dog indskærpet, at for fremtiden skulle de gaver, der ved juletid blev uddelt til børnene, være forarbejdet på asylet, så man ikke fremtidigt skulle have den slags udgifter. En lignende restriktion vedtog man vedrørende det julegratiale på 10 Rdl., som man den første jul begavede jomfru Høyem med. Herefter måtte det være sådan, at hun ikke fik denne påskønnelse i penge, men som »en Foræring til den ovennævnte Værdi«.

I det hele taget var man jo noget »på Herrens mark« med hensyn til aflønning og behandling iøvrigt af personalet. Asylter kendtes i Danmark fra begyndelsen af 1800-tallet, men da de byggede på privat initiativ, var der ikke udstukket ensartede retningslinier for drift af asylter. Bestyrelsens beslutninger kan til tider forekomme lidt tilfældige. Jomfru Høyem fik dog uden problemer bevilget ferie allerede den første sommer, for »man fandt saameget mindre Betænkelighed ved at anbefale dette, eftersom det var bragt i Erfaring, at saadant ogsaa var Tilfældet andetsteds ved lignende Stiftelser«. Så man besluttede frimodigt at yde »Bestyrerinden en gavnlige Forfriskningstid« og så naturligvis at lukke asylet i de dage, ferien varede, fra 15. til 26. august 1867.

Med indvielsen af den nye bygning i Markdanersgade fik man meget bedre forhold, end man havde haft i Vestergade. Man fik – som Kolding Avis skriver dagen efter indvielsen –

»et godt, smukt og hensigtsmæssigt indrettet Asyl« med to rummelige stuer til arbejdet med børnene samt »en net lille Lejlighed til Asylmoderen« og et værelse til hendes medhjælper på 1. sal. Men trods de forøgede rammer blev der også hurtigt trængsel i det nye hus, for børnetallet steg. I marts 1869 var der indmeldt 70

børn, og selv om bygningen var dimensioneret til 100, var 70 børn så mange, at noget måtte gøres. Man gjorde det, at man indrettede en slags trappe, som børnene kunne sidde på i lag over hinanden. Når der nu var $5\frac{1}{4}$ alen til loftet, behøvede de jo ikke alle være på gulvet!

Der var i bestyrelsen heftig debat om denne

Kolding Børneasyl i Marklanersgade. Bygningen, der var tegnet af professor Winstrup, blev opført i 1868, men eksisterer ikke mere.

indretning. Cand. theol. Guldberg, der var ny og entusiastisk i bestyrelsen, og som ser ud til at have givet anledning til en hel del afstemninger, var sammen med flere andre imod trappen. Den blev dog en realitet og skulle indrettes med fem afsatser til i alt 50 børn. Senere skulle den kunne suppleres, så der kunne være plads til 100 børn. Og på trappen sad så de små, når der blev læst eventyr og fortalt historier for dem.

Og det blev der. Børnene blev beskæftiget med »Smaaarbejder, passende for Børnehaven, frøbelske Sanglege, Anskuelsesøvelser, Fortælling o.a.« og for de ældste børns vedkommende også med lidt læsning, skrivning, strikning og syning. Det erklærede formål, der blev formuleret omkring 50-års jubilæet i 1917, var at »udvikle Børnenes Opfattelsesevne og give dem et bedre Ordforraad (igennem Fortælling, Sang, Tale og Leg) og et sundere Sted for Fantasien end det, der bydes Smaa børn i Baggaard, paa Gader og Stræder, hvor de er overladt til sig selv og tilfældige Kammerater«.

Desuden prøvede man efter evne at afhjælpe den moderate hygiejne, der prægede mange af de hjem, børnene kom fra. Alle asylbørn blev vasket et par gange om dagen. Dog forlangtes det også, at børnene skulle møde renvaskede om morgenen. Man ydede også enkel sygepleje som at give medicin, behandle med borbland og salver og lægge forbindinger. Alle børn fik så meget varm mælk, de kunne drikke til den medbragte mad. I begyndelsen var det skummetmælk, men senere gik man over til at give børnene sødmælk. I perioder fik børnene også en daglig skedul levertran.

For de ansatte var der nok at se til. Selv da der var op til 120 indskrevne børn på asyllet – det var

f.eks. tilfældet omkring 50-års jubilæet i 1917 – ser personalet kun ud til at have omfattet bestyrerinden, en voksen medhjælper, en skolepige nogle timer om eftermiddagen og en kone til rengøring.

Derfor var det også en nødvendig del af »kaldet« for bestyrelsens damer på skift at give en hånd med i arbejdet. Det blev gjort ved i det daglige lejlighedsvist at møde op og fortælle, synge og lege med børnene, ved deltagelse i den årlige udflugt til Bramdrup Skov eller et andet sted i nærheden, ved uddelingen af julegaver, dans omkring juletræet m.v. Det gjorde man ud af sit gode hjerte og sociale overskud, men som det siges i en pressemeddelelse, der bringes af både Kolding Folkeblad og Kolding Avis 12. februar 1917:

»En Belønning for det for uvante Munde og Nerver ofte anstrengende Arbejde at fortælle for de smaa, har Damerne sikkert fundet ved at møde de mange tillidsfulde Smil og Haandtryk og se ind i de mange glade Barneansigter, der forventningsfulde spejdede efter, hvad den ny Gæst havde at byde paa«.

Jovist, har man råd til det, findes der arbejde, der bærer lønnen i sig selv!

Med hensyn til personalets uddannelse rejstes der først meget sent krav herom. Fra begyndelsen har det at tage sig af små børn i førskolealderen ikke været noget, der krævede andet end hånd og hjerte på rette sted og så det at være ugift kvinde. Dog var allerede asyllets bestyrerinde fra 1897 til 1938 – nr. 2 i rækken – frk. Nielsine Eskildsen, uddannet. Hun var småbørnslærerinde. Men medhjælperne var meget længe jævne og uuddannede folk som slagter Petersens enke (1875), trommeslager Mortensens

datter (1881) og hvem der nu ellers indgik i den lange række af lavtlønnede og jævnlige udskiftede medhjælpere.

Først i 1930'erne møder man i asylets protokol spor af uddannelsespolitiske overvejelser. Det sker i forbindelse med en debat om børns vilkår i byerne, rejst af den svenske fru Alva Myrdal, der forholdt sig kritisk over for »nødhjælpska-

rakteren« i de gamle asyler og vuggestuer. Hun ville have børnehaver for *alle* børn i byerne, også de velhavendes. Og, vel at mærke, med et bedre uddannet personale!

Ved ansættelsen i 1942 af frk. Edel Hansen fra Vejle som 1. medhjælper nævnes det for første gang, at ansøgeren har to års uddannelse bag sig fra Århus. På det tidspunkt er der ind-

Den unge asylbestyrerinde frk. Eskildsen med ca. 80 børn omkring århundredskiftet. På det tidspunkt har asylet gaslys. Det blev indlagt allerede i 1872.

skrevet 87 børn, og der er ansat to medhjælpere. Edel Hansen får 186,50 kr. månedligt i løn. Allerede to år efter hendes ansættelse påpeger Sundhedsstyrelsen gennem Overinspektionen for Børneforsorgen over for bestyrelsen, at man »er meget betænkelig ved, at en saa stor Institution drives med kun eet til Varetagelse af det daglige Arbejde kvalificeret Menneske. Man skal henstille, at der ansættes 2 uddannede Medhjælpere«. Desuden var dog også lederen her kvalificeret. Det var frk. Marie Dahl, der

var institutionens første børnehavelærerindeuddannede. Hun sad ved styret fra 1938 til lige efter 100 års-jubilæet i 1968.

I krigens år – altså i 40'erne – ser man også på asylts indtægter, at holdningen til institutionens virke er ved at ændre karakter. For hvor der naturligvis ikke kan være tale om forældrebetaling, når arbejdet er godgørende nødhjælp med adresse til samfundets fattige, så er det noget, der dog lader sig diskutere, når asylet gradvist skal til at være børnehave for alle. Forældre-

Asylstuen i 1927. Maleriet på bagvæggen forestiller kunstmaler P. Tøft, der skænkede asylet en del af sin efterladte formue.

betaling kan f.eks. kombineres med oprettelse af fripladser for de dårligst stillede, skønt denne model afvises endnu i oktober 1942.

Et lille års tid senere beslutter man sig dog alligevel for at ansøge staten om godkendelse og tilskud, og med denne ansøgnings imødekomme følger så forældrebetalingen. Den vedtages i november 1943 og fastsættes til 1,50 kr. pr. barn pr. uge.

Og herefter er vejen banet til sikrere økonomiske tider. Det skyldes dog ikke så meget forældrebetalingen som de tilskud fra stat og kommune, der følger med, og som fra finansåret 1945-46 er på henholdsvis 40 og 30% af de godkendte driftsudgifter. Disse var i samme finansår 4998 kr.

For ellers havde økonomien unægtelig fra første færd været en besværlig størrelse at have med at gøre. Alle indtægter skulle ind ad frivillig vej, og det krævede vedvarende ihærdighed fra bestyrelsens side, især i årene før de store legater – fra bl.a. kunstmaler Peter Toft og kreaturhandler Jens Holm – begyndte at virke. Dog gav det også lidt liv i byen. Det stadig kendte eksempel er Børnehjælpsdagene, der fra omkring 1909 bliver en god indtægtskilde for asylet.

Men ellers sendte man bidragslister ud, som byens borgere og virksomheder – f.eks. Sparce- og Laanekassen – kunne tegne sig på med større eller mindre beløb, for den gode sags skyld. Det gjorde man både regelmæssigt og ved særlige lejligheder, når der af en eller anden grund var brug for flere penge end ellers. Ved juletid anmodede man også om gavehjælp til børnene, f. eks. i form af brugt tøj – der så naturligvis måtte indleveres til asylet så betids, »at mulig fornøden Omsyning af Klædningsstykket kan finde

Sted«, som der står i en avisannonce 28. november 1874.

Der blev også afholdt dilettantforestillinger til fordel for asylet, selv om nogle i bestyrelsen til at begynde med fandt denne måde at inddrive penge på lige lovlig dristig. Da man fik tilbudet i 1875 fra Handels- og Kontoristforeningen, der tilbød sig med en forestilling, var den protokolførte reaktion i alt fald behersket: »Man bestemte at takke Foreningen for den villige Tanke uden dog at udtale nogen Opfordring«. Men siden blev det til adskillige forestillinger af den art. Og bestyrelsens holdning blev bestemt også helhjertet og positiv. Den 21. december 1878 »føler Bestyrelsen det som en kjær Pligt« i en avisnotits »at bringe samtlige Spilende og tillige de mange Andre, som have udvist venlig Imødekommenhed i denne Sag, deriblandt ogsaa Bladets ærede Redaktion, en hjertelig Tak for de bragte Kjærligheds ofre«. Der var også andre end komedianterne, der optrådte gratis til fordel for asylet. Som eksempel kan nævnes fru Toft og frk. Aagaard, der optrådte ved en aftenunderholdning i foreningen (november 1878) og rektor Theisen, der bidrog med et eller flere foredrag i oktober 1881.

Men bazarerne var det, der gav bedst. Ved den første bazar efter byggeriets afslutning i Markdannersgade indkom der næsten halvdelen af, hvad det havde kostet at bygge, nemlig 1536 Rdl., 3 Mark og 9 Skilling. Af dem anvendte man 1200 Rdl. til afbetaling af byggegælden, der p.g.a. de forlods indsamlede midler kun var på 1800 Rdl. Så man fik meget hurtigt foden under eget bord og havde så kun driften at skaffe midler til. Den blev i 1868 anslået til 500 Rdl. om året.

Op gennem vort århundrede holder man efter evne Markdanersgade-bygningen ved lige. Man foretager sig undervejs forskellige mindre om- og tilbygninger og får indlagt de tekniske og sanitære installationer, tiden nu gør rimelig. I 1918 får man f.eks. elektrisk lys. I 1936 egen telefon. Og i 1939 vedtager man at indlægge WC og håndvaske. Men efterhånden kan man ikke holde trit med nedslidningen, og i 1947 finder Overinspektionen for Børneforsorgen, at asylbygningen er for gammel til at bære en velindrettet institution. Nye ombygningsplaner afvises af Socialministeriet i 1950. Derfor ender det i Søgade.

I 1952 køber man grunden, og i 1954 tages den nye børnehave i brug. Bygningen er tegnet af arkitekt Chr. Rasmussen og normeret til 52

børn. Med tilkøbet i 1965 af naboejendommen blev der plads til yderligere 20.

Fra dette tidspunkt hedder det ikke mere asyl, men børnehave i protokollen. Og så er det en anden historie end den, der her skulle berettes. I dag er børnehaven i Søgade en moderne børnehave med 76 børn. Den fungerer som andre på tidens præmisser, men med sit eget særpræg. Det skabes - nu som før - af de mennesker, der er ansat og som lægger deres fantasi og kræfter i det daglige arbejde, og af de forældre og andre, der tager del i livet i deres børns børnehave, i diverse arbejdsgrupper, i bestyrelsen og hvor det nu måtte være. Men det giver vel også særpræg at have historie. I alt fald er det sjovt - og værd at markere!